

[Leipzig], 5. April 1554

Von Joachim Camerarius d. Ä.

Druck: Camerarius, Epistolae S. 455-457.

S. D. Nuper cùm hinc abessem itinere tridui, interea allatas litteras tuas et Cypriani nostri huc reuersus reperi. Ac tuae vt mihi fuerunt cùm prudentiae tuae tum ipsarum elegantiae nomine iucundissimae, ita mirificè lectione illarum animum meum affici sensi. Quam rem autem mecum agis, de ea responcionem mihi facilem et expeditam reddit et tempus ipsum et persona mea: quae duo in explicandis negotijs plurimum valere scimus. Nam cùm his in regionibus homines meam operam non infructuosam esse existiment, et iam τοῖον ἐπ' ἡμαρ ἄγησι πατήρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε, vt ea illorum sit opinio de studijs nostris, quae aliquid vtilitatis à nobis scolasticis coetibus policeri ausit, etsi neque successus respondent conatibus meis, et simulari multa animaduerto: tamen tempori seruiendum, id est necessitati (vt interpretatur Cicero) parendum esse, censeo. Ego verò, mi Hieronyme, an vel amicorum benevolentia, vel aliorum fauore, vel spe emolumentorum, vel vlla alia inuitatione, adduci debeam, vt tale munus mihi attribui et istiusmodi tradi prouinciam patiar? Qui tam diligenter et ipse animo meo, et scriptis meis ad alias, celestia et terrena distinguere semper studui, quiqúe alijs paecepta dare ausus fui officiorum, ego scilicet fines officiorum conturbem, et omnem horum considerationem negligam. Nam id quod te non fugit, vnius cuiusdam artis mea est professiuncula. Aliqui qui me laudare volunt, Rhetorem etiam faciunt, inter quos est tuus popularis necessarius noster Muselerus. etsi εἰρωνεία illa esse mihi videtur. Quo igitur ore consistam coram ijs qui me norunt, et quibus hos oculis intuear, in tali curatione, quali tu me praefici laboras, conductus mercede, et benignitate opulentiae affectus. Sed vt contemnamus humana, minúsne vereri angelorum conspectum nos oporteat, quàm mulieres ἀκατακαλύπτω κεφαλῇ προσευχομένας? Quare neque ad Deum religiosum, neque ad homines honestum iudico, aliam quasi induere personam mea quidem sponte, neque cogente necessitate: quam nisi diuinitus imponi posse nullam statuo. Magnae res sunt istae, Hieronyme, et nos esse magnas intelligere decet, et se metiri quemque suo modulo ac pede, rectum est, vt ait poëta. Quapropter tuae praedicationis humanitate et studio commendari cupio eam facultatem meam, quam opusculis nostris qualemcumque declarasse nos confidimus, caetera maiora alijs relinqu ἀξίοις τε καὶ σοφοῖς. Quicquid tamen in me vel ingenij, vel quaecunque industria nostra est, eam seruire aequum fuerit Ecclesiae Christi, suo quidem illa loco, οὐ παρεκβάίνοντά γ' ὅποι οὐ δεῖ. In quo et ipso meum studium notum esse spero. Iam si ad me mihi respicere libeat, et considerare, quid max[ime] rebus meis conducere videatur, cur non imiter tuam prudentiam? qui tuae artis et professionis propriae conditiones, quas paeclarissimas ferri tibi significas, non putes cum praesente mediocritate commutandas. Et docuit me idem antè nostrorum ranunculorum fabella. τὸ γὰρ τῆς μεταβολῆς πάντοτε ἐπισφαλές. Quòd si ad illam functionem, de qua scribis, vt inueniatur idoneus aliquis, mea diligentia vti placuerit, praestabitus vobis hac in parte haec fideliter et sedulò. De his igitur hactenus. Tuus Demosthenes an editus sit, scire cupio. Hencelio nostro salutem dices, et nos commendabis patrono tuo. Vale. Mea familia ad me reuersa, Christo gratia, salua et incolumis, nunc hīc rursum collectas sarcinulas explicare incipit. τὸ δὲ ἐσόμενον ἀναρτητέον εἰς τὸν Θεόν. Iterum vale. Non[is] April[is]. 54.